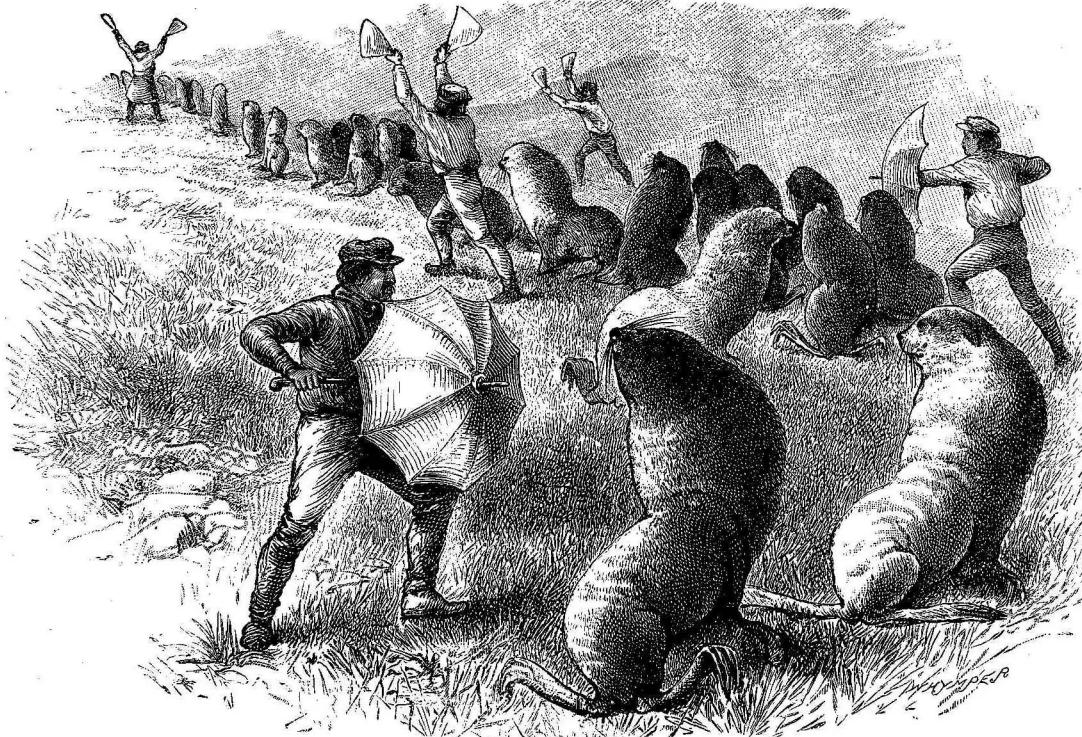

τὸ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι εἶναι τὸ λαμπρότερον, εὐρίσκεται δὲ ἐν ἑνῷ γος αὐτοῦ εἰς τὸν Ζφολογικὸν κῆπον τοῦ Λονδίνου, ἀποκτηθὲν διὰ μεγάλης δαπάνης, διότι ἐνδιαιτᾶται εἰς πολὺ μεγαριδίμνους τύπους καὶ μυσκολώτατα δύναται νὰ φονευθῇ πολὺ διηγώτερον νὰ συλληφθῇ ξῶν.

Ο Ὀφιοφάγος τράγος εἶναι ἔθων γενναῖον, ὡς εἶναι ὕδαιον καὶ μάχεται κατὰ πολλῶν ἔχθρῶν, οἱ δοκοὶ τὸν καταδιώκουν, ὡς λ. χ.

κατὰ τὸ μέγεθος, τῶν ὅποιων τὸ δέρμα φέρει σκληρὰς καὶ μακρὰς τρίχας, καὶ αἱ ὅποιαι ἀλιεύονται διὰ τὸ λίπος (δέγκτι τῶν) καὶ διὰ τὰ δέρματά των, τὰ ὅποια κατεργάζομενα χρησιμεύουν εἰς διαφόρους ἀνάγκας, καὶ αἱ μικρότεραι, τῶν ὅποιων τὸ δέρμα καλύπτεται ἀπὸ εἶδός τι λεπτοτάτου καὶ λείου χνούδου, ἐκ τῶν ὅποιων κατασκευάζονται αἱ κάλλισται καὶ πολιτιμόταται μηλωταὶ ἡ γοῦναι. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν φωκῶν ἀπαντᾶται εἰς τὰς κατεψυγμένας

·Αλεξία Φωκάνη.

ἄρκτων, ἀετῶν κτλ. καὶ κατ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἀνθρώπουν ἐν ἀνάγνη, πηδᾶ δὲ ἀπὸ ὑψη μεγάλα καὶ ἀπὸ βράχουν εἰς βράχουν εἰς ἀποστάσεις τρομακτικάς, εἶναι δὲ ἄπορον πᾶς δύναται νὰ ἀναβαίνῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀποκρημνοτάτους βράχους, διὰ τοῦτο καὶ τὸ κυνήγιον αὐτοῦ καθίσταται οὐ μόνον δυσκολώτατον, ἀλλὰ καὶ ἐπικινδυνωδέστατον. Τὰ νέρατά του ἔχουν μεγάλην ὁξίαν, ἀλλ' εἶναι σπάνια.

χώρας ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων καὶ εἶνε πηγὴ ἐκτεταμένου ἐμπορίου.

Αἱ φῶκαι, καθὼς τὰ ἀποδημητικὰ πτηνὰ τῆς ξηρᾶς, μεταναστεύουσιν ἀπὸ τῶν ψυχρότερων εἰς τὰ εὐκραέστερα κλίματα τὸν χειμῶνα καὶ ἀπὸ τούτων πάλιν εἰς τὰ πρῶτα κατὰ τὴν ἄνοιξιν.

Ἡ μετανάστευσις ἀπὸ τῶν εὐκραεστέρων κλίματων εἰς τὰ ψυχρότερα γίνεται κατὰ τὴν πρωτην ἑβδομάδα τοῦ Μαΐου. Τῆς μεταναστεύσεως δὲ ταύτης προηγοῦνται οἱ ταῦροι, ἔκαστος τῶν ὅποιων ἐκλέγει ὥρισμένον μέρος εἰς τὴν παραλίαν καὶ εἰς αὐτὸ δόδηγετ ὅσας ἐκ τῶν θηλέων δυνηθῇ, ὅταν ἀμται φθάσωσιν ἐκεῖ μετ' ὄλιγας ἡμέρας. Διὰ νὰ γείνωσιν ὅμως κάτοχοι τῶν τοποθεσιῶν των ἔκαστος ἀναγκάζονται νὰ

ΜΗΛΩΤΟΦΟΡΟΣ ΦΩΚΗ.

Αἱ φῶκαι ἀνήκουσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κητοειδῶν — εἶναι δὲ δύο εἰδῶν αἱ μεγάλαι

μονομαχήσουν μέχρις αίματος. Μετά τοῦτο όλος ὁ μὴν ἔξοδεύεται εἰς τὴν γέννησιν τῶν νεογνῶν, ἥτις λαμβάνει χώραν κατὰ τέλη Μαΐου.

‘Ο τρόπος, καθ’ ὃν ἐκλέγει ἕκαστος ταῦρος τὰς γυναικάς του, εἶνε πολὺ περίεργος. Ἐκ τοῦ πλήθους τῶν θηλέων, αἱ ὅποιαι παιζουσιν ἐντὸς τοῦ ὄδατος, ἐκλέγουσιν οἱ ισχυρότεροι τὰς καλλιτέρας, διὸ διαφόρων δὲ περιποιήσεων πείθει ἕκαστος τὴν ἀγαπητὴν του νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ὅποιαν ἔξελεξε τοποθεσίαν διὰ τὸ χαρέμι του. ‘Ἄλλ’ ἐνῷ ἀπέρχεται μετ’ αὐτῆς, ἄλλος τις, δοτις, ὡς φαίνεται, τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς αὐτῆς, ἐπιπίπτει κατ’ αὐτοῦ καὶ ζητεῖ νὰ τὴν ἀρπάσῃ ἀπὸ αὐτὸν, τότε δὲ συγκροτεῖται δευτέρα ἀληθῆς μάχη, ἥτις τελειώνει μὲ τὴν ἡτταν τοῦ ἐνὸς καὶ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ ἄλλου. Οἱ νικηταί, ἀφοῦ μεταφέρουσι τὰς νύμφας των εἰς τὸν γυναικωνίτην τῶν, ἐπανέρχονται εἰς τὸ πλῆθος διὰ νὰ προσθέσουν καὶ ἄλλας εἰς τὰ χαρέμια των, διερχόμενοι διὰ τῶν αὐτῶν ἀγώνων, τοὺς ὅποιους εἶχον διὰ τὴν πρώτην, ἡ ἐργασία δ’ αὐτῇ καὶ αἱ μάχαι ἐξακολουθοῦν ἔως οὗ ὅλοι οἱ ταῦροι προμηθευθοῦν ἕκαστος 15—20 γυναικας, διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὅλαι αἱ ὥριμου ἡλικίας θήλεις μεταφέρονται εἰς τὰ χαρέμια.

‘Ως πρὸς τὰς νεωτέρας φύκας, ἄρρενας καὶ θήλεις, εἰς ταύτας παραχωρεῖται τὸ ὄπιθεν τῶν χαρέμιων μέρος καὶ εἰς αὐτὸν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὰς νὰ συναγελάζωνται ἀνενοχλήτως, ἀρκεῖτ νὰ μὴ εἰσέρχωνται εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν διαφόρων χαρέμιων, ἐὰν δέ τις ἐξ αὐτῶν τολμήσῃ νὰ πράξῃ τοῦτο, τιμωρεῖται αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ ταύρου, εἰς ὅ ἀνήκει τὸ χαρέμι ἐκεῖνο !

ΤΡΟΠΟΣ ΑΛΙΕΙΑΣ.

‘Η ἀλιεία τῶν φύκων τούτων γίνεται διττᾶς ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἐν τῇ θαλάσσῃ γίνεται διὰ ροπάλων, μὲ τὰ ὅποια οἱ ἀλιεῖς εἰναι προμηθευμένοι, καὶ διὰ τῶν ὅποιων κτυποῦν αὐτὰς κατὰ κέφαλα εὔθυς ἀφοῦ φανῇ κεφαλή των ὑπεράνω τοῦ ὄδατος. Ἐπειδὴ δὲ αἱ φῶκαι δὲν δύνανται νὰ μείνωσι ὑπὸ τὸ ὄδωρ περισσότερον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, καὶ ἐπειδὴ εἶνε πολλαὶ ἀνέρχονται ταχύτερον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὄδατος διὰ νὰ ἀναπνεύσουν, τότε οἱ παραφυλλάττοντες εἰς τὰς λέμβους κυνηγοὶ κάμνουν μεγάλην θραυσιν αὐτῶν διὰ τῶν ροπάλων των. Συνήθως ἐν κτύπημα εἶνε ἀρκετὸν νὰ ζαλίσῃ καὶ πολλάκις νὰ φονεύσῃ τὴν φώκην. Αἱ οὕτω δὲ συλλαμβανόμεναι οὐ-

ρονται εἰς τὴν παραλίαν πρὸς σφαγὴν καὶ ἔκδαρσιν.

‘Ο δεύτερος τρόπος τῆς ἀλιείας, ὁ καλλίτερος καὶ μεθοδικώτερος εἶναι ὁ ἔξης : Ἐπειδὴ τὸ δέρμα καὶ ὁ χνοῦς τῶν ταύρων εἶναι πολὺ σκληρὸς καὶ δὲν κατέργαζονται εἰς λεπτὴν γοῦναν, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖοι πρὸς ὄχειαν, οἱ κυνηγοὶ δὲν τοὺς φονεύουν. Δὲν φονεύουν προσέτι οὐδὲ τὰς θηλείας τὰς ἡλικιωμένας, τὰς ἀποτελούσας τὰ χαρέμια, ἀλλὰ ἀρκοῦνται εἰς τὴν σύλληψιν τῶν νεωτέρων ἄρρενων καὶ θηλέων, αἵτινες, ὡς προελέχθη τοποθετοῦνται ὅπισθεν αὐτῶν.

Οἱ κυνηγοὶ τοποθετοῦνται μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς θαλάσσης καὶ τὰς ἀναγκάζουν διὰ διαφόρων μέσων νὰ προχωρήσωσι πρὸς τὰ ἐνδότερα, ὅπου ἔχουν πρὸς τοῦτο μέρος προητοιμασμένον διὰ σφαγεῖα, ἀφοῦ δὲ εἰσαγάγουν αὐτὰς εἰς τὰς μάνδρας ἐκείνας, τότε ἐκλέγουν τὰς ἔχουσας τὸ καλλίτερον δέρμα, καὶ τὰς φονεύουν, τὰς δὲ λοιπὰς ἀφίνουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν θαλάσσαν. Τὰ δέρματα τῶν φώκων τῶν ἔχουσῶν ἡλικίαν ἀπὸ 2 — 3 ἑτῶν παρέχουσι τὰς πολυτιμοτέρας γούνας.

(’Ακολουθεῖ).

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(Διὰ τὴν Ἑρ. τὸν Παΐδων.)

(’Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Ζ.

(’Ιδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἐπὶ ὀλόκληρον ἐδόμαδα εἰργάζετο νυχθυμεόν, τρώγουσα μόνον τὰ ἀπομεινάρια τοῦ Γιαννάκη, τέλος δὲ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων εἶχεν οἰκονομήσει τὸ τοία φράγκα. καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς καραγκιώζης ἦτο ίδικός της!

‘Απεριγραπτὸς ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ Γιαννάκη, ὅταν ἐξύπνεσε καὶ εἶδε τὸ περιπόθιτον τοῦτο παγγίδιον πλάνοιν τῆς κλίνης του, τῆς δὲ μπτὸς ἡ χαρὰ ἦτον ἵσως μεγαλειτέρα, διότι ἔβλεπε τὸ τέκνον της εὔτυχές. Οἱ κόποι, ἡ ἀϋπνια, ἡ υπστεία τῶν ὀκτὼ ἐκείνων ἡμερῶν τῆς ἐφαίνοντο ὡς μπδὲν ἀπέναντι τῆς ἡδονῆς, τὴν ὅποιαν παρεῖχον εἰς αὐτὴν τὰ φιλόματα καὶ αἱ χαροποιαὶ ἐκφωνήσεις τοῦ παιδίου της. Καὶ οὕτω παρῆλθεν εὐτυχῶς διὰ τε τὴν μπτέρα καὶ τὸ τέκνον της, ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν ἐπιούσαν ὅμως πρωίαν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πάνθημόν της. Ἐδωκεν εἰς τὸν Γιαννάκην τὸ τελευταῖον τεμάχιον ἄρτου, ἐπιειν ἐποτήριον ὄδατος ἐν εἴδει προγεύματος καὶ ἐξεκίνησε μὲ τὸ παιδίον της διὰ τὸν ποταμόν. Ἐκεῖ δὲ γονατισμένη ἐπὶ τῶν ὄκληρῶν χαλίκων, καὶ βυθισμένη μέχρι τῶν ἀγκώνων εἰς τὸ κατάψυχρον ὄδωρ, ἥρχισε πάλιν νὰ σαπωνίζῃ καὶ νὰ